

“ Toon me een politicus en ik wijs je een hypocriet aan. Groenen rijden rond in dieselslurpers, socialisten worden rijk met bijbaantjes, vrijemarktliberalen matsen hun eigen bedrijven en christendemocraten hebben een groepsabonnement op de lokale seksclub: er is geen andere beroepsgroep waarbij er zo vaak een mismatch blijkt tussen woord en daad. En dat is maar goed ook.

Je kunt dat op verschillende niveaus bekijken. Filosofen weten bijvoorbeeld al eeuwen dat een politicus per definitie

een rol speelt. Hij moet zich immers presenteren als een gewone burger, terwijl hij eigenlijk radicaal anders is. Hij verzint tenslotte de regels waaraan alle andere mensen zich moeten houden. Dat verschil mag nooit vergeten worden. Vergelijk het met een leerkracht op de basisschool: het is heel nobel dat de juf doet alsof ze zich kan inleven in haar leerlingen, maar als ze de tafels van tien écht heel spannend en moeilijk vindt, plaats ook jij je kids gewoon over naar een andere school. Hetzelfde geldt voor politici: dubbelhartigheid is letterlijk hun baan.

Of bekijk het praktisch. Het lijkt misschien fijn als een volksvertegenwoordiger zich netjes aan zijn idealen houdt, maar dat betekent wel dat hij niets voor elkaar zal krijgen. De moderne democratie is gebouwd op het sluiten van compromissen, wat in de kern neerkomt op sjoemelen met je overtuigingen. Diep vanbinnen wil je misschien een einde maken aan de bio-industrie, maar in de echte grotemensenwereld mag je al blij zijn met een handjevol supporters voor een vleestaks. Een politicus die niet enkel vanaf de zijlijn wil staan roepen, móet konkelfoezen.

Zowel filosofisch als pragmatisch zijn politici dus gedwongen tot hypocrisie. En eigenlijk, als we eerlijk zijn, weten we dat ook allemaal. Maar er valt wel een belangrijke les uit te trekken. Het betekent namelijk dat er één soort politicus is die je absoluut nooit mag vertrouwen: de politicus die zegt dat hij tegen hypocrisie is, want dat is de grootste huichelaar van allemaal. ”